

1939. Nr 1-40, 43, 48-50

P 356-5976

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 1. Mt. XIX.

Sausio-Jan. 7, 1939

ERSK vaist.
reput. vne
biolozika

VIGILIJA TRIJŲ KARALIŲ

EVANGELIJA

Mat. 2, 19—23.

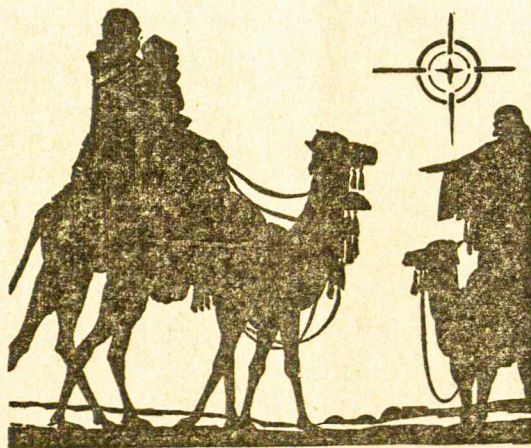
ERODUI gi mirus, štai, Viešpaties Angelas pasirodė sapne Juozapui Aigipte ir tarė: Kelkis, imk vaikelį ir jo motiną ir eik į Izraelio žemę; nes mirė, kurie ieškojo vaikelio gyvybės. Jis atsikėlė, ėmė vaikelį ir jo motiną, ir atėjo į Izraelio žemę. Bet išgirdęs, kad Judiejoje karaliauja Arkėlajus savo tėvo Erodo vietoje, bijojo ten eiti ir, perspėtas sapne, pasitraukė į Galilijos šalį. Atėjęs gi gyveno mieste, kurs vadinasi Nazaretas, kad įvyktų, kas pranašų pasakytą: Jį vadins Nazarėnu.

LEKCIJA

Gal. 4, 1—7.

KOLEI tėvainis yra nepilnametis, jis nieku nesiskiria nuo tarno, nors yra visako valdovas. Jis yra po globėjais ir užveizdais iki tėvo paskirtam laikui. Taip ir mes, kolei buvome nepilnamečiai, tarnavome po pasaulio pradžiamokslui. Bet atėjus laiko pilnybei, Dievas siuntė savo Sūnų, padarytą iš moteriškės, pastatytą po įstatymu, atpirkti tų, kurie buvo po įstatymu, kad mes gautumėm išsūnystę. Kadangi jūs esate sūnūs, Dievas siuntė savo Sūnaus Dvasią į jūsų širdis, kuri šaukia: Abba, Tėve! Taigi, yra jau ne tarnas, bet sūnus. O jei sūnus, tai ir tėvainis pas Dievą.

TRIJŲ KARALIŲ DIENOJE

EVANGELIJA

Mato 2, 1—12.

JEZUI gimus Judo Betliejuje karaliaus Erodo dienose, štai, išminčiai iš Rytų šalies atėjo į Jeruzolimą ir sakė: Kame yra gimusis žydų karalius? nes mes matėme jo žvaigždę Rytų krašte ir atėjome jo pagarbinti. Tai išgirdęs karalius Erodas nusigan-

do, o draug su juo ir visa Jeruzolima. Jis surinko visus vyriausius kunigus ir Rašto žinovus tautoje ir teiravosi iš jų, kame Kristus turėjo gimti. Jie jam sakė: Judo Betliejuje; nes taip parašyta per Pranašą: Ir tu Betliejau, Judo žeme, anaipol neesi mažiausi tarp vyresniųjų Judo vietų; nes iš tavęs išeis vadas, kurs valdys mano tautą, Izraėlį. Tuomet Erodas, slapčia pasivadinęs Išminčius, rūpestingai iškvotė iš jų jiems pasirodžiusios žvaigždės metą ir, siųsdamas juos į Betliejų, tarė: Eikite ir rūpestingai klauskitės apie vaikelį; radę gi, duokite žinią man, kad ir aš nuėjęs pagarbinčiau jį. Jie, išklausę karalių, iškeliavo. Ir štai žvaigždė, kurią buvo matę Rytų šalyje, ėjo pirm jų, kolei atėjus sustojo viršuje vietos, kame buvo vaikelis. Pamatę žvaigždę jie džiaugėsi labai didžiu džiaugsmu. Įėję į namus, jie rado vaikelį su jo motina Marija ir parpuolę pagarbino jį. Paskui jie atidengė savo turtus ir atnašavo jam dovanų: aukso, smilkalų ir myros. Gavę gi sapne perspėjimą nebeiti atgal pas Erodą, jie kitu keliu sugrižo į savo kraštą.

LEKCIJA

Izajo 60, 1—6.

KELKIS, prašvisk, Jeruzale; nes tavo šviesa ateina ir Viešpaties garbė ant tavęs užteka. Nes štai tamsybė dengia žemę ir tamsumas tautas, ant tavęs gi užteka Viešpats ir Jo garbė pasirodo tavyje. Tautos vaikščios tavo šviesoje ir karaliai tau užtekėjusiam skleistume. Pakelk aplinkui savo akis ir žiūrėk: visi šitie renkasi,

tau ateina, tavo sūnūs ateina iš tolo ir tavo dukterys keliasi iš visų pusių. Tuomet tu matysi ir turėsi apščiai: tavo širdis stebėsis ir išsiplės, kuomet jūros pilnybė grįšis į tave, Madiano ir Efros kupročiai; visi ateis iš Sabos, nešdami auksą ir smilkalus ir skelbdami gyrių Viešpačiui.

I SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

EVANGELIJA

Luk. 2, 42—52.

KUOMET Jėzui buvo jau dvylika metų, jie atėjo, kaip buvo šventės paprotys, į Jeruzalę. Kada gi, šventės dienos pasibaigus, jie grįžo, vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje; bet jo gimdytojai tai nežinojo. Manydami jį esant draug keliaujančiųjų tarpe, jie ėjo visą dieną ir ieškojo jo tarp genčių ir pažįstamų. Nesuradę sugrįžo jo beieškodami į Jeruzalę. Ir atsitiko, kad po trijų dienų jie rado jį bažnyčioje, sėdintį mokytojų tarpe, besiklausantį jų ir juos beklausinėjantį. Visi gi kurie girdėjo jį, stebėjosi jo išmanymu ir atsakymais. Pamatę jį, jie nustebė, ir jo motina jam tarė: Sūnau, kam mums taip padarei? Štai, tavo tėvas ir aš su skausmu ieškojova tavęs. Jis jiems tarė: Kam manęs ieškojote. Argi nežinojote, kad man reikia būti tuose dalykuose, kurie yra mano Tėvo? Bet jie nesuprato, ką jis jiems buvo pasakęs. Ir jis iškeliavo su jais, atėjo į Nazaretą ir buvo jiems paklusnus. Jo mo-

LEKCIJA

Rom. 12, 1—5.

BROLIAI, aš maldauju jus dėl Dievo gailingumo, parodykite savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui tinkamą auką; tai bus jūsų protingas tarnavimas Dievui. Nesitaikinkite prie šio pasaulio, bet patys save perdirbkite savo dvasios atnaujinimu, kad iširtumėte, kas yra Dievo valia, kas gera, kas įtinka ir kas tobula! Aš sakau man duotąja malone visiems jūsų tarpe, kad neturėtumėte apie save geresnės nuomonės, kaip pridėra, bet kad manytumėte apie save teisingai ir kiekvienas žiūrėdamas tikėjimo saiko, kaip jam Dievas yra paskyręs. Nes kaip viename kūne turime daug narių, visi gi nariai turi ne tą patį veikimą, taip mes daugelis esame vienas kūnas Kristuje, ypačiai gi esame kits kito nariai, Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.

tina laikė visus šituos žodžius savo širdyje. Jėzus augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones.

Pirmą kartą TT. Marijonų koplyčioje Sausio 22 d., 1939 m. įvyks Kunigystės Šventinimai, kuriuos suteiks J. Eksc. vysk. W. O'Brien, D. D.

p274-1906

Lietuvos TSR
VALSTYBINĖ
BIBLIOTEKA

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Kelias Tikrojon Laimėn

XXX

R. K. Bažnyčia ir Dabarties Laikai

LIETUVOJE pablogėjus santykiams tarp R. K. Bažnyčios ir valdžios ne vienam gali užėti klausimas: "Ar R. K. Bažnyčia turi teisės kištis į valstybinius patvarkymus, ar turi teisės tarti savo žodį kai dėl išleidžiamųjų įstatymų ir visuomenės poelgių, ar ne?"

Taigi, man ding, bus ne pro šalį šiek tiek pagvildinti šis klausimas, ypač, kad didžioji dauguma lietuvių priklauso R. K. Bažnyčiai.

Anuomet Napoleonas, stovėdamas ties piramida, norėdamas įkvėpti dvasios į nuvargusios kariuomenės širdį, buvo taip maž daug išsitaręs: "Kareiviai, atminkite, jog tūkstantys metų žiūri į jus iš šios piramidės viršūnės!"

Panašiai galima būtų pasakyti ir dabarties žmonijai, rodant R. K. Bažnyčią, tą Jėzaus Kristaus įsteigtąją draugovę (bendrovę): "Štai, mes stovime pauksny piramidės, iš kurios žiūri į mus dvidešimties šimtmečių šviesa ir tiesa, kurią yra mums atnešęs ne kas kitas, kaip tik patys Išganytojas, Jėzus Kristus!"

Lygiai taip, kaip kad kiekvienas prakilnus, aukštas idealas, R. K. Bažnyčia iki šiol nuo pat savo pradžių tvirtai ir skaisčiai stovi, papuošta senatvės garbės vainiku, be jokių karšties raukščių beveik dviejų tūkstančių metų istorijos šviesoje, tuo pačiu jaunatvės stiprumu, nė kiek nepasikeičiusi! Dar nebuvo pastatyti naujųjų šimtmečių (amžių) laikų valstybių pamatai, dar nebuvo supilti naujųjų šimtmečių pažangos kalnai, sukrauti dvasios išdan naujų laikų mokslo išradimai, dar nebuvo iš požeminių lindynių pasirodžiusis naujųjų laikų nukrypimas nuo tiesos ir doros, o R. K. Bažnyčia jau buvo giliai įleidusi šaknis į Europos ir kitų pasaulio kraštų plotmę, atnešdama džiaugsmo, ramybės ir vilties žmonijos širdžiai!

Ir štai, tarp šitos Bažnyčios, kurios tiks-

las buvo ir yra užvesti žmoniją ant laimės kelio ir privesti ją prie laimės viršūnės, ir tarp naujųjų (dabartinių) laikų nusistatymų kaskart labyn ir labyn žiojasi praraja (bedugnė) taip plati ir gili, kad jau galima tarti, jog Bažnyčios idealas ir siekiai su dabarties laikų idealais ir siekais sudaro lyg kad du, griežtai sau priešingu pasauliu, stovintiu ant visai sau priešingų žemės ašigalių!

Priešingai prisirišusiems prie Bažnyčios viduriniųjų šimtmečių laikams naujieji laikai ne tiktai nubažnytino (atitraukė nuo Bažnyčios) viešą žmonijos gyvenimą, bet dar dalinai padarė jį griežtai priešingu Bažnyčiai!

Galima neapsirikus naujuosius laikus (dabarties) pavadinti šiapusinė (žemiškojo pasaulio) kultūros ir žemiškųjų gėrybių krautuve, o R. K. Bažnyčią anapusinės (pomirtinio pasaulio) reikalų dirva ir amžinųjų gėrybių sandėliu. Naujieji laikai panašūs žvejų laivui, mėtomam po neramų žemiškųjų rūpesnių vandenyną, o, priešingai šiam, Bažnyčia prilygsta didingajam pastatui, užpamatuotam ant nepajudinamos uolos ir didingajam pastatui, užpamatuotam ant nepajudinamos uolos ir didingai besipriešinančiam šimtmečių ir šimtmečių audroms! Naujieji laikai tai išutusųjų geidulių išmargintas mišinys, o senelė R. K. Bažnyčia tai tylaus atsižadėjimo savęs dėl žmonių labo Kalvarija! Naujieji laikai tai dorinio ir socialaus vargo ligoninė, o Bažnyčia tai gailėtingasis samarietis ir slaugė šioj ligoninėj!

Argi tai ne milžiniškas priešingumas, lyg kad naktis ir diena?! O vis gi, senosios, kaip kad ir dabarties Bažnyčios tikėjimo mokslo tiesos, senovės Bažnyčios mokslas apie dorovingumą įstatymai, Bažnyčios saugojamos, Išganytojo paliktos priemonės laimei pasiekti yra apreikštos, ne vien praeities, bet ir dabarties ir ateities laikams!

R. K. Bažnyčia iš savo Išganytojo gavo įsakymą: "Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Eikite tad ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sū-

naus ir Šventosios Dvasios, ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai, aš esu su jums visas dienas, iki pasaulio pabaigai" (Mat. 28, 18-20).

Taigi, **visas dienas!** Taigi, ne tik tai seniesiems, ar viduriniams, bet ir naujesiems laikams! Taigi liepė jai mokyti visas tautas ir visą tai, ką Jis jiems yra įsakęs!

Kad naujieji laikai yra tai tik žemiškųjų gėrybių krautuvė; tačiau, pats Dievas yra sutvėręs ne tik dangų, bet ir žemę! O atėjus pasaulio pabaigai, sukurs ne tik naują dangų, bet ir naujas žemes! "Tuomet aš mačiau naują dangų ir naują žemę; nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė nuėjo, ir jūros jau nebebuvo" (Apr. 20, 1).

Dovidas savo 148 psalme ragina žmones garbinti Dievą ne tik iš dangaus, bet ir iš žemės!

Kad naujieji laikai dėl savo dvasinio nukrypimo ir palaidumo galima pavadinti ligonine; tačiau, Jėzus sako: "Nesveikiems reikia gydytojo, bet ligoniams". (Mat. 9, 12).

Kad naujieji laikai ir vaikščioja lyg kad nakties tamsumoje; tačiau, "Naktys ir dienos šlovinkite Viešpatį, girkite ir labai aukštinkite Jį per amžius!" (Dan. 3, 71).

Kad naujieji laikai, lyg kad stambeldžiai, griaua Viešpaties altorius, ar išdergia juos savo bedieviškoms apeigoms; tačiau, Bažnyčia, lyg kad Makabėjai, stato Viešpačiui naują altorių pagal senųjų pavyzdį! (Mak. 1, 36).

Kad mes ir negalime senosios tikybos dvasios sulieti krūvon su naujųjų laikų dvasia; tačiau mes negalime ir niekinti visa tai gera, ką buvo nuveikę naujieji laikai, ir neturime teisės tai, kas balta, dažyti juodomis spalvomis!

Mes turime iš gilumos širdies garbinti Dievą ir dėkoti Jam už tai, kad mes esame gimę kaip R. K. Bažnyčios vaikai; tačiau, neturime ir nuliūsti dėl tai, kad mes esame gimę naujaisiais laikais!

Jėzus Kristus gerai žinojo, kokie būsią naujieji laikai, kiek jie nukrypsią nuo Jojo Mokslo; tačiau, Jis yra miręs ne vien tik už praeities, bet ir už dabarties ir ateities laikų žmones! Jam rūpėjo ir rūpi visų žmonių laimų; taigi Jis, kaip aukščiau matėme, ir įsakė savo įsteigtajai draugovei, t. y. R.

K. Bažnyčiai, rūpintis visa žmonija, duodamas jai uždavinį iš atžvilgio 1. į dabartiniųjų laikų šeiminkavimą (ūkiškąjį) gyvenimą; 2. valstybinį (visuomenės) gyvenimą; 3. dorinį žmonių gyvenimą ir, pagaliau, 4. socialų gyvenimą.

1. R. K. Bažnyčios uždavinys iš atžvilgio į naujųjų laikų šeiminkavimą.

Dabarties laikus atžymi milžiniškas technikos ir pramonės išsivystymas: dirbtuvių mašinų ūžimas, orlaivių propelerių dardėjimas, automobilių dundėjimas, milžiniškų garlaivių po vandenį šlamėjimas — visa tai yra naujųjų laikų išdavos, kuriomis jie ne be reikalo didžiuojasi. R. K. Bažnyčia ne tik neniekina dabarties laikų pažangos ir laimėjimų, bet, priešingai, ji laimina jų išradimus savo pašventinimo maldomis! Ji panaši šeimos tėvui, kurs iš savo išdo išdalinėja senus ir naujus dalykus. "Todėl kiekvienas Rašto žinovas, pamokytas apie dangaus karalystę, panašus į žmogų šeiminką, kurs išima iš savo išdo naujų ir senų dalykų" (Mat. 13, 52). Ant altorių žiba žibintuose senos žvakės, tačiau greta jų spindi ir elektros šviesa!

Naujojo Įstatymo Bažnyčios vaikams nėra uždrausta kartu su naujaisiais laikais žengti pirmyn ir dalyvauti šeiminkavimo varžytinėse. Galima abiem rankom bendradarbiauti su naujaisiais laikais, o kartu abiem kojom stovėti ant bažnytinio pado!

a) Įspėjimas apie pomirtiniųjų gėrybių vertę.

Be abejo, nuolatinis veržimasis įsigyti kuo daugiausia žemiškųjų gėrybių sudaro didelį pavojų žmonėms, būtent: permaža vertinti sielos amžinąją laimę ir jos išganymo darbą, arba ir visai užmerkti akis į tai, kadangi regimoji nauda mus pritraukia prie savęs labiau už neregimas gėrybes ir daugelį nutraukia šalin nuo pažinimo tikrosios tiesos ir malonės! Dabarties žmonija labiau palinkus už tyrelę lėkštę, kaip kad Ezavas, atiduoti Dievo vaikų paveldėjimą ir už ketą sidabrinių parduoti savo sielos išganymą!

Bažnyčia mato šį pavojų; ko dėliai ji ir pakelia savo balsą lyg trimitą: "Ieškokite visų pirma Dievo karalystės ir Jojo teisy-

bēs, o visa kita bus jums pridēta!” (Mat. 6, 33) — Ji nesako “tiktai”, ar “vien tik-tai”, bet VISŲ PIRMA! Neardykite Dievo nustatytos tvarkos laimei išigyti ir nestatykite pirmojon vieton tai, kas turi eiti iš paskos — pirma Dievo karalystē ir Jo teisybē, o jau paskui “VISA KITA!” t. y. žemiškieji dalykai! Visų pirma švęskite sekmadienį, kaip pirmąją savaitės dieną, skirtingą ypatingai Dievui pagarbinti ir savo sielos reikalams, o jau paskui šešias savaitės dienas išnaudokite žemiškiems reikalams ap rūpinti! Visų pirma, kalbėdami “Tėve mūsų”, tarkite “teateinie Tavo karalystē”, tiesie tavo valia”, o jau po šio kalbėkite “kasdienės duonos duok mums šiandienai!” Darbuokitės laiku ir su laiku; tačiau, visa tai darykite amžinybės šviesoje! Dirbtuvių elektrikos šviesos teneužgesinie amžinosios ugnies, mirgančios ties didžiojo altoriaus namelio, kuriame apsigyvena Jėzus Švenčiausiam Sakramente, ir dirbtuvių kaminų dūmai teneužtemdie žvilgsnio į dangaus žvaigždes!

Kaip tik Izaijas pranašas skundžiasi: “Tavo rinkiniai slėmai pilni kariškų vežimų ir raitelis sustoja ties vartais. Judo gaubtė bus atidengta ir tą dieną tu apžiūrėsi ginklų sandėlį miško namuose. Jūs matysite Dovidio miesto plyšius, kad jų pasidarė daug, ir rinksite žemojo tvenkinio vandenį, suskautysite Jeruzalės namus ir ardysite namus sienai sustiprinti. Jūs padarysite duobę tarp dviejų sienų senojo tvenkinio vandeniui. Bet jūs nepažvelgiate į tą, kurš tai padarė, ir nematote to, kurs iš tolo tai atvedė!... Iš tikrųjų tas nedorumas nebus jums dovanotas iki mirčiai, sako Viešpats, kareivijų Dievas” (Iz. 22, 7-14).

Tai pirmas Bažnyčios įspėjimas: “Visų pirma!”

b) Žmogaus sielos vertė.

Naujesiems laikams visai nerūpi sielos reikalai. Taigi, Jėzaus Kristaus vietininkė, R. K. Bažnyčia, kuriai pavesta visų pirma rūpintis sielomis, ir primena mums nuolatą Jėzaus žodžius: “Todėl aš sakau jums: Nebūkite bailiai susirūpinę savo gyvybe, ką valgysite, nei savo kūnu, ko vilkėsite. Argi gyvybė ne svarbesnė už vilgį ir kūnas

už drabužį?” (Mat. 6, 25) — “Juk ką padėtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, bet prarastų savo sielą? Arba ką žmogus gali duoti savo sielai atvaduoti?” (Mork. 8, 36) — “Vieno turtingo žmogaus laukas davė gausių vaisių. Jis manė sau vienas ir sakė: ką čia daryti, kad neturiu, kur sukrauti savo vaisių? Jis tarė: štai, ką padarysiu: išardęs savo klojimus, pasidarysiu didesnių ir tenai suvalysiu visa, kas man užderėjo, ir savo gėrybes. Tuomet aš sakysiu savo sielai: Mano siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų daugeliui metų; ilsėkis, valgyk, gerk, pokyliauk. Bet Dievas jam tarė: Paikas, šią naktį bus pareikalauta iš tavęs tavo sielos; kieno gi bus, ką tu prirengei? Taip yra tam, kurs sau krauna turtų, bet nėra turtingas pas Dievą”. (Luk. 12, 16-21).

Dėl grynai žemiškųjų rungtynių dėl duonos kąsnio, ar dėl grynai žemiškųjų partijinių sumetimų darbininkų siela paliekama visai išbadėjusi ir suledėjusi! Šio dėliai, Bažnyčia, būdama didžiausioji globėja darbininkų, šaukia: “Jūs darbininkai, aš jums atnešu Apvaizdos žodį: jei jūs keliatės ir guliate su rūpesniu dėl duonos kąsnio, tai aš atnešu į jūsų dirbtuvę sekmadienį, per kurių jūsų išbadėjusiajai sielai duosiu Gyvenimo Duonos! Ji jus sustiprins, ir atgaivins, jei nuoširdžiai trokšite Ją pasisotinti” — Tai antrasis Bažnyčios įspėjimas.

JAUNI VYRAI!

Ar Jūs norėtumėte save paaukoti

Dievui kaip Broliukai Vienuoliai, tobulinant savo gyvenimą malda ir darbu vienuolyne ramybėje bei tyloje?

Jei moki kokį nors amatą, pašvęsk jį Dievo tarnyboje! Jei nemoki jokio amato, mes Tamstą mielai išmokysim. Visą gerumą, kurs tavyje yra, paaukok geram tikslui ir tapk Broliuku Vienuoliu — Marijonu. Jei jauti savyje pašaukimą tapti Broliuku, dėl toli-

REV. FATHER MASTER OF NOVICES

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

Jėzus Kristus -- Žmonijos Pavyzdys

(Gerb. Kun. J. Karaliaus premijuotas vertimas)

Ivadas

PAVEIKSLAI susideda iš šviesų ir šešėlių. Visai šviesus paveikslas, be jokių šešėlių, nebūtų paveikslas. Jame nematytumė jokio vaizdo, o jei ir matytumė, tai jis būtų neaiškus ir neišskiriamas. Vien šešėliai padeda mums išskirti vaizdą ir pamatyti paveikslą.

Panašiai yra su žmogaus būdu — jis yra pažįstamas iš jame esančių šviesų ir šešėlių, gero ir blogo, iš jo tobulųjų ir ydų. Jei visi žmonės būtų lygiai tobuli, būtų vienodi. Bet dabar galima juos atskirti, nes juose randasi lengvai pastebimų skirtumų, kuriuos sudaro daugiau žmonių ydos kaip kad dorybės. Šešėlių pagalba mes galime šviesas išskirti.

Aišku tad, kaip sunku yra perstatyti ryškų, lengvai atskiriamą Jėzaus Kristaus žmogiškojo būdo paveikslą. Kristuje nebuvo jokių šešėlių, jokių ydų. Kaip Ark. Goodier rašo: "Mokslininkai, žinoma, ieškojo ribotumų ir atrado, kad jame jų nebebuvo. Galybės ir dovanos, kurios kituose žmonėse paprastai nesutampa, jame randamos glaudžiai susijusios". Kur ir kaip tad turi pradėti tas, kurs mėgintų nupiešti Jėzų Kristų kaip tikrą žmogų?

Šio klausimo išrišimas randasi šioje knygelėje. Kristus tiesa, "neapibudinamas"; nors iš priežasties savo žmogiškumo ir būtų apribotas, vis gi mes negalime tų ribų nustatyti. Jei mėgintume rankomis jį apčiuopti, jei sakytumė, kad kadangi jis šis, už tai ne tas, jis išstrūksta iš rankų ir pasprunka nuo mūsų. Nei viena kuri ypatybė, išskiriant visas kitas, negali būti jam priskiriama kaip būdinga. Jis jas visas turi. Idealas, kurį žmogus pats per save negali net ir atsiekti, jame buvo atrastas tikrame gyvenime. Gyvename atradimų amžiuje, bet nė joks mūsų laikų atradimas nebuvo reikšmingesnis už šį, nė joks neatžymėjo savo laikotarpio kaip šis", — kad Kristus, Dievas - Žmogus, dieviškas Asmuo, savo žmogiškoje prigimtyje yra Visuotinas Žmogus. Nors toks, vienok jis gimė, augo ir pačiame žydėjime buvo nužudytas. Jis Visuotinas Žmogus, nes jis turėjo kartu visas būdo tobulybės, kurios randamos tiktai daugelyje žmonių, o visgi jis buvo Marijos sūnus, ir išgyveno jos namelyje 30 metų. Jis ne tik turėjo visas tobulybės, bet jis jas turėjo aukščiausiam laipsnyje. Nė viena jų nerandama taip tobulai išvystyta jokiam kitame žmoguje.

Trumpai, tadgi, Jėzus tikriausioje prasmėje yra Žmonijos Pavyzdys, Idealas, nes visos dorybės, kuriose daugelis žmonių atsižymi, — vieni šioje, kiti kitoje, — visos jame tobulai randasi. Žmonija be galo laiminga, kad šis Visuotinas Žmogus, šis Pavyzdys tikrai gyveno, kad nebuvo koks tai grynas proto prasimanymas. Jis iš tikrųjų

buvo žmogaus prototipas, kaip šv. Povilas mums sako, — Dievo paveikslas to kuomi žmogus turėtų būti, kuris buvo sutvertas sulyg Dievo paveikslu ir panašumu. Čia jau susiduriame su Įsikūnijimo paslaptimi. Ant-rasis šv. Trejybės Asmuo, tapęs žmogumi, būtina turi būti Tobulas Žmogus, kartu būdamas ir Tikru Dievu.

Tikrai laiminga mintis paskatino šių Se-rijų redaktorių išrinkti Ark. Goodier, kad parašytų apie Jėzų Kristų kaipo Žmonijos Pavyzdį. Tik toks gabus teologas ir prity-ręs dvasiško gyvenimo vedėjas kaip jis ga-lėjo tokią temą užganėdinančiai aprašyti. Jo piešti bruožai aiškūs, ne tik dėlto, kad jis teologijos ir šv. Rašto žinovas, bet kad jis yra iki gelmių taipgi išmatavęs Meilės mokslą.

Wilfrid Parsons S. J.

Buvusis "America" redaktorius.

I. ĮVADAS.

1. Anglija ir Jėzus Kristus

Anglija laiminga, jog bent iki šiol, jos žmonės bendrai liko ištikimi ir dar tiki mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus tikrumu ir dieviškumu, nors visa eilė suvedžiotųjų jos tikinčiuosius per paskutiniuosius keturis šimtmečius bandė suklaidinti. Anglija atskil-dama nuo bendro krikščionijos tikėjimo — katalikybės, dar neatsitraukė nuo bendro tikėjimo į Kristų. Nors Anglija pasidalino į katalikus ir protestantus, į protestantus ir atskalūnus, į atskalūnus ir vienas Dievas žino kokias kitas sektas, visgi tas Vardas, kuris yra virš visų vardų lyg atgaivino ir išlaikė krikščionijos vienybę, nes visos sek-tos yra visuomet gerbusios Jėzaus Vardą. Nors kitose šalyse istorijos lapai mini prie-šingų partijų sudarymą ir griežtai vedamą kovą tą Vardą išnaikinti, Anglijoje tik ke-li pavieniai balsai buvo pakelti. Šie daugu-moje nežinojo ką plepėjo. Jie dažniausiai kartojo jau svetur girdėtų piktžodžiamų atgarsius. Su visais jos skirtumais, su visu jos šaltu abejutiškumu, Anglija savo esmėje visuomet yra buvus, ir dar yra, grynai krikščioniška. Net jos modernizmas, trauk-damas abejojimą tikėjimą į Jėzų Kristų ir Jo mokslą, pažvelgia į save su nemažu ne-ramumu ir nedrįsta daryti galutinių išvadų.

Ši Anglijos dvasia ypatingai pasireiškia jos nusiteikime šv. Raštui. Laikas nuo lai-ko, o ypač 19-tame šimtmetyje, ją apveikė ar tai vokiečių mokslas, ar holandų analizė, ar prancūzų gabumas. Ji irgi išdavė šioki toki jį visų pamėgdžiojimą, bet galų gale ji visuomet atsigavo ir jos geriausias ir be abejojimo pastoviausias darbas buvo atlik-tas apginant šv. Raštą ir jo turinį. Anglija neturėjo nei jokio Strausso nei Renano. Ji neturi nei jokios Tubingeno mokyklos. Jos aukštesnioji kritika, kokia ji yra, jei iš tik-rųjų ji yra Anglijos, o ne tiktai iš kitur skolinta, parodė savo palankumą šv. Raš-tui, ir jame atvaizduotam mūsų Išganytojui. Bent iki šiandieninio modernizmo, kuris vi-sokį tikėjimą ardo ir iš pamatų griauja, jei kada nors koks rašytojas paneigė šv. Rašto turinio dalelę, jo stebuklus, ar jo dievišku-mą, toks arba buvo laikomas nesveiko pro-to, apgailestaujamas kaip vienpusiškas ar vengiamas kaipo maras. Tokiu niekas ne-sekė. Toks niekad nesudarė pastovios mo-kyklos. Toks niekad net nesukūrė naujo ra-cijonalizmo. Tokio žmogaus nuolatinė įtek-mė, beveik be išimties, nepaliko jokios žy-mės Anglijos tikybiniam mentyjime.

Kas teisinga apie Angliją bendrai, atsi-spindi ir katalikiškame Anglijos mentyjime. Prieš nelaimingą 16-tąjį šimtmetį, — jei galima spręsti iš dvasinio tų laikų raštų tu-rinio, — mūsų protėviai pasižymėjo giliu dievotumu prie Jėzaus ir Jo Švč. Motinos. Tų laikų poetai ir dramaturgai laikė sau garbe žmonėms apdainuoti Jų džiaugsmus ir vargus, arba Juos perstatyti kaimų scenose visame Jų patraukiančiame gražume ir gar-bingume. Jei Anglijos katalikai neturėjo pa-sišventusių asketų kaip Italija ar Ispanija, tai bent turėjo savo pustelninkų ir užsida-riusių vienuolių bei atsiskyrėlių, kuriems ne-kados nenusibodo Jėzaus Vardą įvairiausiai gerbti ir garbinti. Anais laikais vyrai pri-ėmę švenčiausiąjį eidavo kariauti, o jų žmo-nos pasilikusios namie, siuvinėdavo arnotus ir bažnytinius rūbus. Taikos gi metu jie pra-leisdavo savo laiką ir turtus daugindami Dievo Sūnaus garbei bažnytėlių skaičių, ku-rias pavesdavo Jo Švč. Motinos globai.

Ne daug skiriasi ir dabartinė katalikų dvasia. Jie taip lengvai atjaučia ir mini Jė-zaus ir Marijos vardus, tartum juodu asme-

niškai pažintų. Matome jų pasišventimą Švč. Jėzaus Širdžiai, jų nuolat augančią meilę Švč. Sakramentui, pasireiškiančią ypač dažna Komunija, Dievo Kūno šventės procesijomis ir jau visur laikomomis Keturiasdešimtės pamaldomis. Taipgi matome jų meilų prisirišimą prie Panelės Švenčiausios, ypač prie Jės Nekalto Prasdėjimo. Ši dvasia pasireiškia jų paveikslų ir stovylių tipuose, jų knygoje, jų giesmėse. Kas tik pastebi Anglijos tikinčiųjų pamaldumą jų bažnyčiose, negali abejoti apie jų lengvai pastebimą pagarbą ir meilę garbingam mūsų Viešpaties žmogiškumui. Anglijos vargingiausi ir paprasčiausi žmonės, bemoksliai, daug dalykų gal nesupranta, tačiau jei jų tikėjimas išlieka aplinkybių nenusilpnintas, Jėzus jiems yra tikrenybė. Jie jį pažįsta ir su pasitikėjimu ilsisi Jo rankose, nežiūrint koks bebūtų šio pasaulio jiems skirtas likimas.

Todėl, tokia tema rašydamas Anglijos skaitytojams, autorius su nemažu palengvėjimu bent laikinai atideda į šalį visus ginčus apie Naują Testamentą ir Jėzaus Kristaus Asmenį. Tai darydamas, jis jaučiasi, jog nebus kaltinamas ar tai išsisukinėjimu iš keblumų, ar vartojimu nepamatuotų prileidimų. Priešai norėję išgriauti anglų nusistatymą, nuo pat pradžios susitiko su atkakliausiu pasipriešinimu iš anglų mokslininkų pusės, o šie savo užduotį taip gerai yra atlikę, jog jų darbo vaisiais ir šiandien pajėgiama atremti visus aštirus priešo puolimus. Jų darbu galima pasitikėti. Bendrai imant, Anglijos studentams Evangelijos yra tikros ir tikėtinos. Jei juose iki mūsų laikų buvo palinkimas klysti, tai buvo labiau dėl teikimo per didelio svarbumo literalinei Šv. Rašto žodžių prasmei, dėl taikinimo žodžiams savotiškos, jiems netinkančios reikšmės.

Perdidelis Tautos Garbinimas

Nuo nacių atsiradimo Vokietijoje atsirado taip vadinamas rasizmas arba visiems suprantamai tariant perdidelis tautos garbinimas.

Yra natūralu, kad žmogus save gerbia. Bet savęs gerbimas nereikalauja, kad niekintum kitus.

Yra natūralu gerbti savo tautą. Bet tau-

tos gerbimas nereikalauja kitų tautų žeminimo, niekinimo, persekiojimo, nutautinimo ar net žudymo. O kaip sykis Vokietijos naciai laikosi tokio perdėto tautiškumo. Tą savo klaidingą idėją jie apgaubė moksliskumo skraistė. Girdi pagal moksliskus įrodymus arijų rasė viršijanti kitas rases. O kadangi žydai yra semitų rasės, o ne arijų, tai žydai yra brudas, juos reikia persekioti, smaugti, naikinti. Taip naciai ir elgiasi. Naciai mėgdžioja jau italai ir iš dalies prancūzai.

Perdėtas tautiškumas jau buvo žinomas ir senuose laikuose. Senovės graikai ir romėnai kitas tautas vadindavo barbarais, tai yra laukiniai, necivilizuotais. Kas ne graikas ar ne romėnas, tai tas jau ir žemesnis sutvėrimas.

Mes lietuviai iš patyrimo žinome, kad lenkai nuo seniai turi nesveiką apie tautiškumą supratimą. Žinome, kad jie mus, lietuvius, žemina, progai esant persekioja ir stengiasi nutautinti.

Rasizmas, tai yra perdėtas tautiškumas prieštarauja ir mokslui ir krikščioniškam tikėjimui.

Mokslo vyrai po nuodugnių tyrinėjimų priėjo prie išvados, kad nėra aukštesnių ir žemesnių rasių, nėra aukštesnių ir žemesnių tautų. Gamtos mokslų vyrai yra tyrinėję visų rasių ir visų tautų kraują, smegenis ir kitas kūno dalis. Ir nerado jokių įrodymų, kad kuri nors rasė, ar kuri nors tauta būtų aukštesnė už kitą. Visų rasių ir visų tautų paveldėjimas yra bendras. Tautos gi pakilimui tarnauja kultūrinės, socialės ir tikybinės aplinkybės, o ne rasinis paveldėjimas. Rasių skirtumai — ypač protiniu ir doringu atžvilgiu nėra nei iš tolo tokie dideli, kaip tarp narių tos pačios rasės.

Sakysime naciai žemina ir niekina žydus. Bet žydų tarpe rasime pirmos rūštes genijus ir talentus, o vokiečių tarpe tiek ir tiek rasime pirmos rūšies pusgalvių ir niekšų. Vėl štai lenkai žemina ir niekina lietuvius. O visi žinome, kad lenkų labiausia garbinamieji didvyriai yra lietuviško kraujo.

Dabar pažiūrėkime, ką tame dalyke sako tikybos mokslas.

Pagrindinis krikščionybės dėsnys yra tas, kad visi pasaulio žmonės yra broliai. Visi

esame to paties Kristaus atpirkti. Visi turime bendrą Tėvą Danguje. Visos rasės visos tautos sudaro vieną šeimyną. Apaštalai šventosios Dvasios atsiuntimo metu gavo kalbų dovaną, kad galėtų apskakinėti Kristaus mokslą visoms pasaulio tautomis jų gimtoje kalboje. Iš to išeina, kad kalba yra Dievo dovana, kad Dievo žodį turime teisę laukti skelbiant prigimtoje kalboje. Taipgi aišku, kad persekioti, niekinti, naikinti kalbą, versti kurią nors tautą atsižadėti savo gimtos kalbos yra Dievo valios laužymas.

Tai va kaip išrodo rasizmas, arba perdidelis tautos garbinimas mokslo ir tikybės šviesoje. Rasizmas yra mokslinė ir tikybinė erezija.

Du Didieji Bažnyčios Priešai

Nuo žmonijos istorijos pradžios įvairiose žemės dalyse kurėsi civilizacijos. Mokslo vyrų apskaičiavimu iš viso civilizacijų yra įsikūrę 27. Dauguma tų įsikūrusių civilizacijų neištvėrė. Kai kurios pagyvenusios keletą tūkstančių metų, kitos keletą šimtmečių, žlugo. Tarp žlugusių civilizacijų pavyzdžiui yra Egiptas, Babilonas, senovės Graikija, senovės Roma ir t.t. Kaip va kinų civilizacija yra viena seniausių. Ji yra ištvėrus dar prieš Kristų tūkstančius metų, o tebegyvuoja ir šiandien.

Iki Didžiojo Karo pasaulyje veikė penkios civilizacijos: Kinija (kartu su Tolimaisiais Rytai), Indija, Islamas (Mahometanizmas), Greko-Rusija ir Vakarų Europa.

Nuo Didžiojo Karo pabaigos atsirado dvi naujos civilizacijos. Ant griuvėsių cariškos Rusijos išdygo komunistiška Sovietų Rusija. Ant griuvėsių kaizeriškos Vokietijos iškilo naciška Vokietija.

Komunizmas ir nacizmas, tad, yra naujos civilizacijos. Nors šios dvi civilizacijos viena kitai griežtai priešingos, bet jos turi vieną bendrą kryptį — kovą prieš krikščionybę.

Per praėjusius du tūkstančius metų krikščionija pergyveno daug sunkių laikų. Turėjo daug įvairių priešų. Romos Katalikų Bažnyčia daug nukentėjo nuo atskalūnų. Bet dabartiniai Bažnyčios priešai yra baisesni, negu bet kurie kiti praeityje. Mahometonai buvo aršūs katalikų priešai. Bet jie buvo baisūs tik savo valdomose žemėse. Jų veikla už jų valdomų ribų nesiekė. Carų valdomoj

Rusijoje katalikams laisvė buvo suvaržyta. Bet Rusijos carų veikla baigdavosi ties Rusijos rubežium.

Dabar su komunistų ir nacių veikla yra kitaip. Tai tarptautiniai judėjimai. Komunizmas plinta visose tautose, visose žemėse, visose valstybėse. Nacizmas taipgi nesilaiko vien Vokietijos rubežiuose, o kaip ir komunizmas plinta visose tautose, visose žemėse. Nors komunistų priemonės kovoje prieš krikščionybę yra žiauresnės, negu nacių, bet griežtumas nusistatymo prieš krikščionybę abiejų yra lygus.

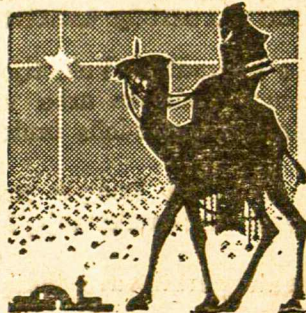
Kuomet dviejose didelėse valstybėse prie vairo stovi kariaujantieji bedieviai, kada jų įžulį veikla reiškiasi ir kitose tautose, tai kas lieka krikščionims daryti?

Pirmoje vietoje reikia atsiminti, kad pasaulyje yra ne vien Stalinas ir Hitleris. Reikia atsiminti žodžius, kurie buvo pasakyti prieš porą tūkstančių metų: Man duota visa valdžia danguje ir žemėje... aš esu su jumis visas dienas, iki pasaulio pabaigai.

Kristus su krikščionimis buvo praeity, yra dabar ir su jais bus iki pasaulio pabaigai. Iš to tai semkimės stiprybės kovoje su krikščionybės priešais.

Krikščionių kova su komunistais ir nacišiais dar tuo palengvėja, kad tie du krikščionių priešai nesutaria vienas su kitu. Komunistai ir naciai yra griežtai nusistatę vieni prieš kitus. Artėja laikas, kada tie du krikščionybės priešai stos žūtbutinėn kovon vienas prieš kitą.

Jei dalykai ir nenueis šia kryptimi, jei Bažnyčios priešai — komunistai ir naciai — nesunaikins vieni kitų besigrūdami vieni su kitais, tai visvien katalikams nepriseitų nusiminiman eiti. Tik priseitų išstvermingiau, kantriau ir drąsiau su minėtais priešais kovoti.

Paklausimams Atsakymai

**Ar mūsų mirties valanda buvo Dievo nu-
statyta kada mes gimėme?**

Taip, Dievas nuo visų amžių aiškiai žinojo ir žino, matė ir mato tą valandą, kurioje atsiskirsime su šiuo pasauliu. Nors Dievas mūsų mirtį taip pramatė ir mato, tačiau jos nenustatė visiškai neatsižvelgęs į daugelį visokių aplinkybių, kurių viena yra malda. Jeigu aplinkybės būtų buvusios kitokios, pvz., jeigu tiek daug maldų už mus nebūtų buvę atkalbėta gal mūsų seniai jau nebūtų gyvųjų tarpe. Tačiau, ir tokiam atveju, Dievas būtų pramatęs ir tą ankstyvesnę mūsų mirties valandą.

Kas yra šventvagiška Komunija?

Kada žmogus žino, jog nuo paskutinės savo išpažinties jis yra papildęs mirtiną nuodėmę ir tokiam mirtinos nuodėmės stovyje jis priima Švč. Sakramentą, jis papildoma šventvagystę ir šventvagiškai priima Komuniją. Tokia šventa Komunija vadinasi šventvagiška ir visiškai nepadaroma žmogaus šventesnio, bet priešingai — labiau vertą pasmerkimo ir amžinąsias pragaro kančias.

Kurio šventojo globai galėčiau pavesti vieną mano draugą, kurį svaiginantieji gėrimai yra pavergę ir užvaldę?

Kodėl ne švento Jono Krikštytojo globai? Juk apie šv. Joną arkangelas Gabrielius pranašavo, jog jis negersias nei vyno nei kito svaiginančio gėrimo! (Luk. 1, 15).

Ar žmogžudys galėtų būti išganytas?

Kodėlgi ne? Juk latras po Kristaus dešine taipgi buvo žmogžudys o visgi tikrai yra išganytas. Taigi yra galima ir žmogžudžiams būti išganytiems. Tačiau, tas išganytas tėra galimas tik kada jie tikrai gailisi už savo nuodėmes. Gyvenime dažnai atsitinka, jog žmogžudžiai jau pasmerkti mirti atlieka išpažintį, susitaiko su Dievu, priima Komuniją ir miršta tikrai nuoširdžiai atgailodami.

Matome kaip Dievulis yra geras ir jog kol nusidėjėlis yra ant žemės, töl Dievas

trokšta, jog jis atsiverstų ir gyventų — nusidėjėlio gi mirties Dievas nenori. Taigi, jeigu ir žmogus norės save išganyti ir išsilaisvinti iš savo nuodėmių, nežiūrint kaip bloga buvo jo praeitis — su nužeminta viltimi gali tikėtis sulaukti Dievo gailėstingumo ir apturėti amžiną gyvenimą dangaus karalystėje.

Ar yra leista vienoje bažnyčioje prieiti išpažintį, o kitoje priimti Komuniją? Gal reikia toje pačioje bažnyčioje priimti Komuniją, kurioje prieinama prie išpažinties?

Ne, nėra reikalo toje pačioje bažnyčioje, kurioje priėjome prie išpažinties eiti ir prie Komunjijos. Visiškai laisvai ir niekuo nesivarždami galime vienoje bažnyčioje prieiti prie išpažinties, o bet kurioje kitoje priimti Šv. Komuniją. Žinoma velykinę reikėtų stengtis atlikti savo parapijos bažnyčioje, nors būtų gera jei ir kitur atliktume.

Ar malonėtumėte patarti kokią nors knygą, kuri galėtų padėti kraštutiniam skrupulatui?

Geriau už visas knygas yra paprastas, kūdikiškas, neieškantis priežasčių paklusnumas nuodėmklausiu, kitais žodžiais "aklas paklusnumas". Knygos gali šiek tiek pagelbėti, bet griežto paklusnumo visgi neatstos. Paklusnumas nuodėmklausiu yra geriausias vaistas skrupulatams ypač dėl dviejų priežasčių: pirma, — kuomet žmogus iš paklusnumo nužemintai pasitiki Dievo vedimu, Dievas jam dar gausiau suteikia Savo malonių; o antra, — toks aklas paklusnumas eina tiesioginiai prieš tą proto ligą, kuri kaip tik ir yra skrupulų priežastis. Ta proto liga sukelia per didelę ir nereikalingą baimę, kliudo sveikai protauti ir vietoje proto stato vaizduotę. Paklusnumas kaip tik gydo šią ligą.

Taigi, daug geriau vietoj knygų pilnai laikytis nuodėmklausio nurodymų, paaiškinimų ir įsakymų.

"Kas nors priima vieną tokį kūdikį mano vardu tas mane (Jėzų) priima." (Mato XVIII, 5).

Katalikai! - Neapsileiskime Krikšč. Savo Pareigų Pildyme!...

DAUGELIUI iš mūsų mieliausieji brėliai katalikai, — šv. mūsų Motinos — Bažnyčios nariai, gali iškart atrodyti ir netikslu ir kartu juokinga, kad mes kartais vieną ar kitą klausimą taip dažnai ir **Katalikai! — Neapsileiskime krikščioniškųjų savo pareigų pildyme!...**

pakartotinai, kaip sakoma “kuliame”, — viena, ir ta pačia tema apie tą patį dalyką, daugel kartų pakartotinai, kaip kai kurie prikišdami sako, monotoniai be jokio įvairumo, sausiai rašome. Kai kurie gali atvirai pasakyti, kad ir apie šį dalyką, — katalikų krikščioniškųjų savo pareigų pildyme apsilėidimą, apie ką šiame savo rašinėly pradeda kalbėti, — jau pakankamai įvairių pedagogų, katalikiškosios visuomenės veikėjų ir dvasininkų, buvo prikalbėta, — tuo klausimu įvairiausiai priaiškinta. Gi įvairių katalikiškųjų rašytojų, ta tema dar daugiau prirašyta.

Taip, tas tiesa. — Apie krikščioniškąsias pareigas ir jų išpildyme nemažą katalikų apsilėidimą, daug jau yra prikalbėta ir prirašyta. Bet tai, dar ne viskas! Juk pats gyvenimas ir jo praktika mus visus mokina, — aiškiausiai mūsų priparodo, kad kai kuriose gyvenimo funkcijose, arba srityse, — Aukščiausiojo Apvaizda nori, kad mes dar kur kas daugiau, vienodai, monotoniai, be jokio įvairumo ar kokių ten moderninių pagražinimų, su didžiausia kantrybe, patvarumu, bei savo valios užgrūdinimu, nuolatinais dirbtume, kalbėtume, — rašytume, kol toje ar kitoje srity, — tame ar kitame klausime, savo tikslą pilnai atsieksime. Patys logikos dėsniai mus mokina, kad dviem ar trimis obliaus pastūmimais lentą taip nenulyginsime, kad ji tiktų vartoti geriausiam stalui ar šėpai padirbti, arba dviem trimis kad ir geriausių gyduolių lašeliais, į penkias minutes sunkiai sergantį ligonį nepagydyti! — Tam yra būtinais reikalingas laikas ir darbo kiekis. Taigi ir šioje srity, ma nau, kad ir kalbėti ir rašyti, — dar toli gražu niebebus perdaug.

Bekalbant apie krikščioniškąsias pareigas ir nemažą jų pildyme mūsų apsilėidimą, ne-

vienas rimtai gali paklausti:

Kokios gi tikrumoje yra tos mūsų krikščioniškosios pareigos? Kur, koku būdu ir kuriose vietose, mes, katalikai, krikščioniškąsias savo pareigas bepildydami, tas spragas padarome?

Kas tikrumoje yra mūsų krikščioniškosios pareigos, kurias mes privalome gerai, sąžiningai atlikti, — išpildyti, — aš, paprastas žmogus, jokio mokslo nė išlavavimo visiškai nebeturėdamas, o kas svarbiausia, — viename nors ir ilgiausiam straipsny, trumpai ir aiškiai, nieku būdu nebeįstengsiu atsakyti. O jeigu ir atsakysiu, — tai su visu ne iš savo pusės, o tik remdamasis šv. mūsų motinos, — Rymo katalikų Bažnyčios mokslu.

Krikščioniškosios mūsų pareigos, tikslus ir rūpestingas jų išpildymas arba atlikimas, tikrumoje yra ne kas kitas daugiau, kaip visas mūsų šioje žemėje gyvenimas, — krikščioniškas gyvenimas! Ir tos mūsų pareigos yra taip skaitlingos, — tokiu plačiu akiračiu mus apima taip toli, kaip toli pats mūsų gyvenimo akiratis siekia. Kiekvienoje vietoje, kiekviename mūsų gyvenimo momente, neveizint to, kur mes bebūtume ir ką bedarytume: Einame, stovime, ilsimės, kalbamės, dirbame, mąstome, ar dar ką nors kitą darome, — jau ir krikščioniškąsias savo pareigas, turime prieš save! Krikščionimis katalikais būdami, — per šv. Krikštą į šv. mūsų motinos, — Katalikų Bažnyčios narių skaičių įrašyti, — ir nuo krikščioniškųjų savo pareigų išpildymo, nieku būdu nė pasislėpti, — nė išsisukti nebegalime! Krikščioniškosios mūsų pareigos ir tobulas jų išpildymas, taip tampriai yra su mumis surišta, kaip ir pats mūsų šioje žemėje gyvenimas, su mūsų gyvybe! Norėdami užlaikyti mūsų kūne gyvybę, — mes kasdieną tam tikru maisto kiekiu, turime savo kūną maitinti; kitaip, kūno gyvybė mūsų nebeišlaikytų, — mes numirtume. Maistas mūsų kūnui tiekia gyvybę, — gi sąžiningas krikščioniškųjų mūsų pareigų išpildymas, — dvasinę mūsų sielos gyvybę palaiko. Tiesa, pirmutinis mūsų sielos maistas, yra malda; tačiau antrasis, — manau, kad be apsirikimo

galima pasakyti, — krikščioniškųjų mūsų pareigų sąžiningas atlikimas!

Dabar mes turime priėti daug ar maža, prie pačių krikščioniškųjų mūsų pareigų, doro ir sąžiningo jų išpildymo, ar jų pildyme apsileidimo. Žinoma, aš kalbėsiu vien tik pavyzdžiais, paimtais iš paties realaus, kasdienio mūsų gyvenimo, kad visi gerb. "Kristaus Karaliaus Laivo" skaitytojai, kiekvienas visa kuo aiškiausiai galėtų suprasti.

Paimkime pirmiausiai pavyzdžiui, sakysime, tėvus: Jie auklėja arba jau turi išauklėję savo šeimą. Krikščioniškas jų pareigas išpildymo principas iš jų (tėvų), reikalauja, kad jie dorai savo vaikelius auklėtų: kad jie mylėtų V. Dievą, šv. mūsų motiną, — katalikų Bažnyčią, savo tikėjimą, kad vengtų nepadorių kalbų, keiksmų, visokių nepadorių, ypatingai bedievių savo draugų ar draugių, kad vengtų su kitų tikėjimų asmenimis vedybų, kurios katalikams yra pragaištingiausios, kad būtų teisingi, kad mylėtų maldą, skaistybę, nusizeminimą ir t.t. Jeigu visa tai tėvai savo vaiko širdy nesistengia įskiepyti ir prigdyti, — tai ar išpildo tėvai krikščioniškąją savo pareigą? — Patys gerb. skaitytojai spręskite! Iš vaikų toji pati krikščioniškoji pareiga reikalauja, kad jie visuomet savo tėveliams būtų ištikimi, kad jų klausytų, juos gerbtų, jais rūpintųsi, ypatingai senatvės sulaukus, jiems širdies neužduotų, juos sulyg V. Dievo įsakymo mylėtų ir t.t. Tai tik pirmutinės kaip tėvų taip ir jų vaikų, krikščioniškosios pareigos. O kur kitos visos, visose gyvenimo srityse?

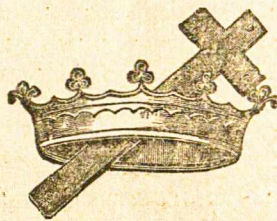
Ta pati krikščioniškoji pareiga iš kataliko darbdavio ar dirbtuvės savininko reikalauja, kad jis samdomą darbininką neskriaustų, — kad jam uždirbtą atlyginimą pilnai atmokėtų, kad pačiu darbu kokį gyvulėlį per daug neužkrautų, kad per savo gobšumą kuo daugiausia turtų sau susikrauti, jo sveikatą be laiko nesunaikintų, kad darbininkui susižeidus ar senatvės sulaukus, neįstengiant tolesniai dirbti, — tarsį šunelį iš dirbtuvės laukan neišmestų ir t.t. Darbininko pareigos reikalauja, kad jis sąžiningai ir ištikimai savo ponui, — savo darbdaviui dirbtų, kad bereikalo tyčiomis netinginiautų, kad savo pono turtą vagystės būdu negrobstytų,

arba nesąžiningai dirbdamas, tą turtą tyčiomis nenaikintų, kad neteisėtu būdu savo darbdavio vardą bereikalingai ir neteisingai žmonių tarpe nejuodintų ar panašiai. Štai pati pirmoji krikščioniškoji pareiga ir jos atlikimo privalumas ir vienam ir antram.

Valdymo sluoksniai, arba pačios valstybių galvos (t. y. kiekvienos šalies vyriausybė), norėdamos išpildyti krikščioniškasias savo pareigas, privalo žiūrėti, kad visi šalies įstatymai, lygiai kiekvienam piliečiui be jokio skirtumo ir spacijalių privilegijų būtų pritaikomi pildyti, kad visi piliečiai būtų pakankamai apsaugoti, kad nepakeliamais mokesčiais nebūtų užkraunami, kad bereikalingai nebebūtų baudžiami, kad visas jų gyvenimas ir visi socialiniai jų gyvenimo reikalai, kaip reikiant būtų aprūpinti ir patenkinti. Šalies piliečių pareiga, kad visus šalies įstatymus gerbtų ir užlaikytų, kad savo vyriausybei būtų lojalūs t. y. ištikimi, kad kiekvienas pilietis kaip reikiant kiekvieną prievolę savo šaliai sąžiningai atliktų, kad bereikalingų triukšmų ar sumišimų savo šaly nekeltų ir t.t. Taigi kaip matome, krikščioniškosios mūsų pareigos, visų luomų, srovių, profesijų bei kilmų žmonės, visuomet lygiai, tik nevienodai paliečia. Galima būtų dar daugybę panašių pavyzdžių čia paduoti; tačiau per daug vietos užimtų, ir pačius skaitytojus nuvargintų. Bus geriau ir naudingiau, jeigu vieton to, — eisime ta linkme tiesiog prie individualio žmogaus, — prie paties savęs.

Kasdieną mes rimtai ir natūraliai pažvelkime į visų kitų žmonių, o pagaliau ir į savo paties gyvenimą, ir greitai pastebėsime bei suprasime, kaip žmonės, o pagaliau ir mes patys, krikščioniškasias savo pareigas turime atlikti, ir kokias dideles spragas krikščioniškosios dirvos aptvėrime jas neatlikdami, mes padarome.

(Daugiau bus)

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Anglijoje Katalikai Padaugėjo

Per 1938 metus katalikų skaičius Anglijoje padaugėjo 13,192 asmenimis. Atsivertėlių pernai buvo 34 daugiau, negu užpernai, vedybų — 209, o krikštų 180 daugiau, negu užpernai.

Bendrai Pasmerkė Anti-semitizmą

Londone apsireiškė smarkus anti-semitiškas judėjimas. Katalikų kardinolas Hinsley ir anglikonų bažnyčios galva išleido bendrą pareiškimą, pasmerkiantį anti-semitizmą. Pareiškama, kad anti-semitizmas nesiderina su Kristaus dvasia ir mokymu.

Naciai Neįsileido 77 Laikraščių

Pastaruoju laiku Vokietijos nacių vyriausybė uždarė duris 77 užsieniniams laikraščiams. Jų neįsileido dėlto, kad buvo plačiai rašoma apie persekiojimus Vokietijoje. Uždraustieji laikraščiai buvo atėję iš Amerikos, Anglijos, Prancūzijos, Belgijos, Šveicarijos, Danijos, Norvegijos ir Vatikano.

Popiežiaus Jubiliejus

Šv. Tėvas Pijus XI gruodžio 20 d. minėjo 60 metų sukaktuves nuo išventinimo į kunigus.

Ateinančio gegužės mėnesio 31 dieną Šv. Tėvas sulauks 82 metų amžiaus. Apaštalių Sostą jisai užėmė vasario 6 d., 1932 m.

Augimas Katalikiškų Mokyklų

Olandijoje katalikiškų mokyklų skaičius auga ir kartu auga mokinių skaičius. 1920 m. katalikiškose mokyklose mokinių buvo 244,594, o dabar yra 494,433. Reiškia per tą laikotarpį mokinių skaičius katalikiškose mokyklose daugiau, negu pasidvigubino. Tuo pat laikotarpiu su nekatalikiškomis mokyklomis štai kas dėjos: 1920 m. jose mokinių buvo 500,768, o dabar tėra 417,321.

Mirė Garsaus Rašytojo Žmona

Anglijoje mirė p-nia Chestertonienė, garsaus katalikų rašytojo Gilbert Keith Chester-

tono žmona. Prieš porą metų mirė jos vyras. Abu yra buvę atsivertėliai. Taipgi abu buvo rašytojai. P-nia Chestertonienė rašydavo eilėmis.

Nusikaltimų Priežastis

Chicago's kriminalinio teismo teisėjas Cornelius Harrington paskelbė savo tyrinėjimus apie nusikaltimus jaunuomenės tarpe ir apie to priežastis. Pripažino, kad dalykų stovis yra pasibaisėtinas. Minėtas teisėjas tyrinėdamas rado, kad 2,400 vaikinių buvo areštuoti 8,477 sykius. Iš kas keturių vaikinių trys buvo atkartotinai areštuoti. Jų nusikaltimai vyriausybei atsėjo \$1,515,000.

Jo nuomonė apie tų nusikaltimų priežastis labai reikšminga ir pamokanti. Teisėjas surado, kad 70 nuoš. minėtų nusikaltusių vaikų tėvai yra divorsininkai. Reiškia šeimyniškas suirimas yra didžiausias vaikų nupuolimo kaltininkas. Tėvų nesutarimas yra ne vien baisi tėvų nelaimė, o ir vaikų ištvirtimas.

Kad ligą pagydyti, tai reikia ją pažinti ir susekti jos priežastį. Tas pat ir su nusikaltimais. Kad nusikaltimus sumažinti, tai reikia žinoti jų priežastį. Kadangi jaunuolių nusikaltimų priežastis yra divorsai ir tėvų nesugyvenimas, tai reikia kovoti su ta nelaime.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Kalėdiniai Mūsų Laikraščių Numeriai

Didžiosios metų šventės — Kalėdų proga veik visi mūsų katalikiškieji laikraščiai išėjo žymiai padidinti, pajvairinti pritaikytais straipsniais ir paveikslais. Turbūt geriausia tuo žvilgsniu pasirodė "Laivas", "Draugas", "Darbininkas" ir "Amerika".

"Laivas" išėjo padvigubintas, su dviejų spalvų viršeliais. "Draugas" pasirodė 30 pusl., "Darbininkas" net 32 pusl., "Amerika" — 10 pusl.

"Draugas" ir "Darbininkas" turėjo dau-

gelio biznierių sveikinimų kostumeriams ir draugams Kalėdų švenčių proga. Tokių sveikinimų turėjo ir "Amerika".

Šie sveikinimai reiškia, kad mūsų spauda palaiko artimus ryšius ir su biznieriais ir su plačiąja visuomene. Tas taipgi reiškia mūsų spaudos gajumą ir veiklumą.

Pramoga Su Prakalba

Jersey City, N. J. — Gruodžio 18 d. čia įvyko žaidimų vakaras. Ta proga kun. S. Stonis pasakė prakalbą apie spaudą. Toje pramojoje dalyvavo artistė p-lė Žukauskaitė.

Sodalietės Darbuojasi

Philadelphia, Pa. — Šv. Kazimiero parapijos sodalietės uoliai darbuojasi parapijos labui. Dabar jų skaičius siekia arti šimto, o pasidarbavusios parapijai aukų sudėjo \$140.00. Tą sumą paskyrė bažnyčios langui įtaisyti.

Darbuojasi Parapijai

Lowell, Mass. — Gyvojo Ražančiaus dr-ja turėjo pramogą sausio 1 d. Pelnas ėjo parapijos naudai.

Vietinė Šv. Juozapo parap. gerai laikosi. Tai gerb. klebono kun. P. Strakausko dėka. Mat jis yra Amerikoje gimęs ir augęs, bet grynas lietuvis. Todėl labai gerai pritinka ir prie senosios ir prie jaunosios kartos. Lietuvių jaunimas laikosi savo parapijos ir stiprina lietuvių jėgas. Parapijos choras yra nemažas. Išsilavino gerus koncertus duoti. Labai sekmingą koncertą turėjome gruodžio 11 d. Įvyko miesto salėj. Koncerte buvo net svetimtaučių ir jie gėrėjosi lietuvių jaunu ir lietuviškomis dainomis.

Darbų Darbeliai

Cleveland, Ohio. — Amžinojo Ražančiaus dr-ja turėjo pramogą Šv. Jurgio parap. salėj. Tai buvo būrelis smagių žmonių, žaidė, šnekučiavo, kai kurie gavo dovanų.

Šv. Jurgio parap. choras, komp. V. Greičiaus vedamas Naujus Metus šauniai sutiko su dainomis ir muzika.

Gruodžio 22 d. Šv. Jurgio parap. mokyklos vaikučiai turėjo pramogą, kuri gerai pavyko.

Menininkų grupė rengia adv. P. V. Česnuliui pagerbtuves sausio 15 d., 1939. Adv. Česnulis yra "Lietuvių Žinių" redaktorius.

Iškilmingos Laidotuvės

New Philadelphia, Pa. — Gruodžio 16 d. lietuvių parap. kapuose iškilmingai tapo palaidotas a. a. Vaclovas Matulaitis, šios lietuvių kolonijos klebonas. Gedulingas šv. Mišias atnašavo kun. Česna, pamokslą pasakė kun. d-ras Končius, kapinėse pamaldoms vadovavo Jo Malonybė pralotas M. L. Krušas. Laidotuvėse dalyvavo didelės minios žmonių. Laidotuvėms rūpinosi kun. K. Klevinskas ir kun. Bagdonas.

Didelis Koncertas

Waterbury, Conn. — Sausio 8 d. čionai įvyks didelis koncertas, kurio didesnę dalį išpildys artistė iš Lietuvos p-lė Žukauskaitė. Šio koncerto rengime vadovauja komp. A. Aleksis.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Vilniaus Krašte Rasti Seni Lietuvių Kapai

Šiomis dienomis Švenčionių apskrityje netoli Zulovo vienas ūkininkas, kasdamas būlėms duobę, surado žmonių kaulus ir molinį puodą. Spėjama, kad tai yra seni lietuvių kapai.

Apie šių kapų suradimą pranešta atitinkamoms įstaigoms. Lenkų laikraščiai rašo, kad kitais metais prie Zulovo toje pačioje vietoje bus pradėti mokslieki kasinėjimai.

Karaimai Gavo Žemės Sklypą

Karaimų draugija gavo iš miesto valdybos Panevėžyje 350 kv. m. sklypą žemės prie savo maldos namų — kenesos.

Karaimų maldos namai — kenesa yra vienintelė Lietuvoje, nes Panevėžyje gyvena didžiausia karaimų dalis.

Triumfo Džiaugsmas

Šiluva. — Lapkričio m. 20 d. Šiluvos pavasarininkai suruošė — Kultūros Ugdymo šventę. Joje svarbiausi punktai buvo naujai įrengtos ramovės "Aušra" atidarymas ir vyrų k. vėliavos šventinimas. Iš pat ryto

ties ramovė, parapijos sale ir klebonija suplevėsuoja trispalvių vėliavų kolona, nes tuose pastatuose vyko tos dienos programa. 10:30 organizuoti dalyvaujame pamaldose, kur pasivirsį prieš altorių laikoma kūmų p. Zaleckių, pašventinama vyrų vėliava. O aplink ją išsirikiavę asistuoja kaimyninių kuopų ir vietos kat. organizacijų vėliavos.

Po pamaldų iškilmingas posėdis ir ramovės atidarymas. Ramovės durys apgaubtos, kaip nuotaka, žalių rūtų vainiku, kurias ištrižai juosia tautinis kaspinas. Kūma perkerpa kaspinę ir ramovės durys atsiveria. Ramovė įrengta naujame parapijos name ir užima du kambarius — skaitykla ir žaidimų kambarys. Sienos išlipdytos gražiais tapytais. Jas puošia gražūs paveikslai ir įvairūs šūkių, pav. — Kas myli savo tautą, tas skaito tik gerą spaudą, — kurio fone siluetiškai atvaizduota Gedimino stulpai, arba vėl — Vilnius amžinai liks įrašytas mūsų širdyse — fone Vilniaus pilis. Žaidimams padirbta specialūs moderniškai staliukai, kurie išsirikiavę aplink pasieniais, o viduje, tarsi karalius, stovi ping-pongo stalas. Ramovė begalo gražiai, skoningai ir patraukiančiai įrengta, puikus pavyzdys kitiems, kas visiems lankytojams padarė didelę staigmeną, nes niekas nebuvę to tikėjęs pamatyti. — Tai viena iš pirmųjų panašių ramovių Lietuvoje — skambėjo lankytojų žodžiai. Tikrai, įėjus į ramovę nesinori apleisti, toks jaukumas, mirguojantieji laikraščiai, yliojanantieji žaidimai ir žavinti aplinka — pavergia lankytoją.

Po šių iškilnių pavasarininkai visus svečius pakvietė į vaišes, kur aidėjo ugningų kalbų žodžiai, plaukė švelnios dainų melodijos ir liejosi orkestro garsai linksmoje aplinkos atmosferoje. Vakare buvo puikiai suvaidinta — „Vergija griuvėsiuose“ — 4 v. drama.

Šventė iš anksto buvo nemažas susidomėjimas ir į ją suplaukė daug asmenų, kurių tarpe buvo gana daug ir garbių svečių. Solidarumo dvasia — džiugus reiškinys.

Du Pavasarininkai Išvyko Anglijon

Krosna. — Lapkričio mėn. 21 dieną su Krosnos pavasarininkais, išvykdami Anglijon, atsiseikino du kilūs jaunuoliai. Babi-

lius Jonas ir Kaladauskas Jonas. Abu buvo reto pasišventimo ir siekių. Pirmasis kaip vadas, antrasis kaip ištikimas obalsiui, paliko amžiną atminimą širdyse ir istorijoj. Nors gimę Anglijoj, čia abu atliko karinę prievolę, baigė mokomas kuopas. Išvyko Anglijon, kur tikinės girdėti apie juos tik gera.

Naujas Laimėjimas!

S. Kalvarijos bažnytinis choras suruošė vakarą. Puikiai suvaidino „Kryžius ant perkūno aukuro“. Visuomenė parodė gyvo pritarimo šiam vakarui. Pelno turėta, apie 400 litų.

Kursai Staliams

Jonavoje prasidėjo vakariniai kursai staliams. Dėstoma medžio technologija, dirbinių kalkuliacija, braižyba ir sąskaityba. Iš bendr. lavinimo — lietuvių kalba ir aritmetika. Mokinių — 35. Dėsto mok. Garmus ir staliai: Janulionis, Žilinskas.

Iš Lietuvių Verslininkų Gyvenimo

Utena. — Paskutiniu laiku Utenoje vis daugiau įvairiais verslais pradeda domėtis ir lietuviai. Tai sveikintinas reiškinys. Dabar jau ir šeštadieniais visko gali gauti pas lietuvius. Patys lietuviai verslininkai — amatininkai ir prekybininkai — yra susiorganizavę į Liet. Verslininkų Sąg. skyrių. Skyrius turi apie 80 narių. Šįmet skyrius švenčia 6 metų gyvavimo sukaktuves. Ta proga Utenoje bus suruoštos didelės iškilmės ir pašventinta skyriaus vėliava. 6-šių metų sukaktuvių proga išleidžiamas Utenos kalendorius 1939 metams.

— Pas ministrą pirm. kun. Vl. Mironą valstybės gyvenamais reikalais lankėsi katalikų visuomenės atstovai A. Stulginskas ir M. Krupavičius, savo reikalavimus jie išdėstė žodžiu ir įteikė raštą.

“Kristaus Karaliaus Laivas”

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir “Laivas” metams \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
Vien laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790